

PONY FRIENDS

Een logeetje in de stal!

Henriëtte Hemmink

Dan MEER
BEELD

Inhoud

Genoeg!

Twijfels

Niets

Dan nog!

Plan

Toeval?

Wel of niet?

Wat is hier gebeurd?

Uitkijken!

Vondst

Veilige plek

Superpony

Stom!

Zuster Liza

Riempje

Proberen!

Kennismaken?

Kom op, Liza!

Wegwezen

Verdwaald?

Wild schaap

Te laat

Wonder

Blij en verdrietig

Beschuit met muisjes!

Spoor!

Held!

Telefoon

Afspraak

Weg!

Lief

Feest!

Over de auteur

© 2019 MeerDanBeeld, Zuid-Beijerland
Pony Friends - Een logeetje in de stal!
Auteur: Henriëtte Hemmink
Coverillustratie: Melanie Broekhoven
Vormgeving: MeerDanBeeld
ISBN 978-90-830147-5-3

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op
welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever*

Genoeg!

Haastig steekt de man met zijn fiets de autoweg over.
Hij verdwijnt achter een oude boerderij in het bos.
Geen mens die hem ziet.
Dat is ook de bedoeling.
Hij fietst verder over een oud pad waar niemand het bestaan
van weet.
Zijn losgewaaide sjaal propt hij in de kraag van zijn smoezelige
legerjack. Dan trekt hij de klep van zijn pet iets naar voren,
zodat de wind er geen vat op kan krijgen.
Het is begin maart en koud.
Om de beurt blaast hij warme adem in zijn handen.
Na een paar honderd meter stapt hij af en kijkt om zich heen.
Meer uit gewoonte dan angst om gezien te worden.
Op dit tijdstip is hij hier nooit iemand tegengekomen.
Waarom zou dat nu wel gebeuren?
Hij zet zijn fiets tegen een boom en loopt met grote passen
verder.
Uit de binnenzak van zijn jas haalt hij twee opgevouwen
plastic tassen. Met de tassen tegen zich aangedrukt, kruipt hij
onder het prikkeldraad door.
Verderop, onder de lage takken van een paar kale bomen, staat
een scheefgezakte schuur.
Hij drukt de deurklink naar beneden en stapt naar binnen.
In een oogopslag ziet hij wat er ligt.
'Genoeg,' mompelt hij tevreden.

Twijfels

Liza Lienhout is op weg naar de boerderij waar haar verzorgpony staat.

Femke, haar vriendin, komt later. Zij is een jaar ouder en een echte brugklasser. Liza zit in groep acht. Dat is de reden dat ze niet altijd op dezelfde tijd kunnen afspreken.

Wanneer ze over het smalle slingerpad fietst, kijkt ze vluchtig naar links waar de geheimzinnige Peelderpoel tussen de bomen verscholen ligt.

Volgens oude overleveringen zou het water geneeskrachtige werking hebben en doolt er af en toe een geest rond.

Het liefst zou Liza er hard om lachen. Maar ze heeft een aantal bijzondere en onverklaarbare dingen meegemaakt.

Daarom komt ze liever niet in haar eentje in de buurt van de Peelderpoel.

Natuurlijk probeert ze haar angst te overwinnen en rijdt ze er wel eens met Binky langs. Dan probeert ze niet na te denken.

Want eigenlijk maak je jezelf nog banger door van alles te verzinnen wat er niet is.

Liza ziet tussen de takken door het puntdak van Binky's stal.

Nou ja, stal? Dat is het clubhuis van Liza en Femke; de Pony Friends! Zo noemen ze zich.

De stal is aan de voorkant. In het achterste deel is een klein keukentje, een toilet en het magazijn. Daar worden alle spullen opgeslagen, zoals het zadel, hoofdstel, longeertouw, borstels, emmers, stro, hooi en biks.

Binky stapt regelmatig naar binnen. Het ruikt daar lekker naar hooi en biks.

Hij is lief, maar ook super eigenwijs.

Liza fluit op haar vingers en roept Binky's naam.

Binky tilt met een ruk zijn hoofd op en ziet Liza naderen. Hij hinnikt vrolijk naar het meisje met de opvallende lichtblauwe

ogen en het donker krullende haar dat wappert in de wind. 'Daar ben ik weer!' lacht ze.

Reitze Stuivenvolt, de eigenaar van Binky woont in de oude boerderij vlakbij. Hij heeft Binky vanochtend naar het weiland gebracht. Want lange dagen in een stal staan, vindt hij niet goed voor de pony. De ergste kou is uit de lucht. Vriezen doet het niet meer, dus kan de pony lekker de wei in.

Liza zet haar fiets tegen een boom en holt naar het hek.

Binky holt ook naar het hek.

'Ik heb gewonnen!' hijgt Liza als ze als eerste aantikt. Lachend omhelst ze de pony en strijkt de manen opzij.

Binky hinnikt.

Liza slaat een arm om de bruine IJslandse pony en drukt een kus op zijn neus. 'Wat fijn dat je lekker buiten bent? Heb je veel gerend? Femke is er niet,' vertelt ze zachtjes. 'Ze heeft nog les. Zeg, Binky misschien moet Sofietje terugkomen.

Voor haar is het op de kinderboerderij best leuk, maar jij bent alleen. Zou je graag een vriend of vriendin bij je in het weiland willen?'

Binky kijkt haar aan, maar reageert niet.

Sofietje is de kleine Shetlander die bij Binky in de wei stond en nu tijdelijk op de kinderboerderij staat.

Paarden zijn kuddedieren. Dat betekent dat ze liever in een groep bij elkaar zijn, dan alleen.

'Ik kan zelf geen pony kopen,' mompelt ze.

Ze duwt haar neus in de dikke wintervacht van Binky en snuift de warme geur op.

Zou Stuivenvolt een tweede pony in het weiland willen?

Liza slaakt een zucht.

Welke pony zou bij Binky passen?

Paarden lijken in sommige opzichten wel een beetje op mensen. Wanneer mensen iemand voor het eerst ontmoeten, doen ze vaak anders. Het is gek, maar niemand lijkt dan zichzelf te zijn. Mensen kijken eerst de kat uit de boom.

Dat doet een paard ook.
Liza weet dat er een belangrijk verschil is; mensen zijn niet altijd eerlijk, een paard wel! Dat heeft ze gemerkt aan Binky. Als hij iets doet, is dat omdat hij iets duidelijk wil maken. In het begin, toen ze Binky net leerde kennen, schrok ze vaak van zijn onverwachtse bewegingen. Hij doet dat nooit om haar bang of boos te maken. Als Binky het gevoel heeft dat er gevaar dreigt of niet begrijpt wat er van hem verwacht wordt, zal hij daar op zijn manier op reageren. Dat is natuurlijk gedrag dat bij paarden hoort. Toen Liza beter begreep waarom Binky iets deed, verdween haar angst ook.
Binky is gevoelig. Hij merkt het direct als Femke of Liza niet goed in hun vel zitten. Hij voelt dat er iets aan de hand is, maar begrijpt dat niet en wordt daardoor onrustig. Plotseling klinkt er een geluid.
Binky tilt zijn hoofd op en spitst zijn oren.
Liza tuurt naar de bomen naast het clubhuis.
Wat was dat?
Een tak die hard terugzwiepte?
Een ree?
Het werd in ieder geval niet veroorzaakt door een vogel die van een tak wegvloog. Dat maakt minder lawaai.
Vreemd.
Heel even richt ze haar blik op de Peelderpoel. Ze weet dat het geluid daar niet vandaan kwam.
Ze wacht, maar er gebeurt niets.
'Ik pak mijn tas en kom bij je in het weiland,' fluistert ze tegen Binky.
Liza loopt naar haar fiets. Ondertussen houdt ze de omgeving onopvallend in de gaten.
'Hé!' brult een zware mannenstem.
Liza's hart slaat van schrik een slag over. Dan dringt tot haar door dat het de stem van Stuivenvolt is. Lachend draait ze zich om en zwaait naar de eigenaar van Binky.

Stuivenvolt start de motor van zijn oude tractor en rijdt langzaam weg.
Liza glimlacht. Vorige week trouwde hij met Sonja. Het was een prachtig feest. Binky stal de show door er met de ringen vandoor te gaan!
Het is een fijn idee dat Sonja nu ook op de boerderij woont. Dat maakt het nog gezelliger als ze bij Binky zijn.
Liza pakt haar tas en klimt over het hek terug het weiland in. Binky loopt achter haar aan en snuffelt aan haar rugzak.
'Klopt!' grinnikt Liza. 'Je ruikt het goed! Er zit een grote winterwortel voor je in!'
Als Liza dichtbij het clubhuis is, gaat ze langzamer lopen. Zou er iemand in het bos rondhangen?
Ze voelt zich niet echt op haar gemak.
Binky blijft naast haar staan.
Liza streelt zijn warme hals. Opeens besluit ze door te lopen en pakt de sleutel van het clubhuis uit haar broekzak.
Zou ze zich minder bang voelen als Femke bij haar was geweest?
Ze neemt zich voor om binnenkort met Stuivenvolt te praten. Sofietje of een andere pony zou Binky gezelschap moeten houden. Hij is te vaak alleen.
Liza steekt de sleutel in het slot en draait hem haastig rond.
Dan stapt ze het clubhuis binnen. Ze duwt Binky zachtjes naar achteren, omdat hij ook naar binnen wil.
'Nee, jij blijft buiten,' zegt ze streng.
Zonder er bij na te denken, draait ze de deur aan de binnenkant op slot. Via de steile trap klimt ze naar boven en kruipt op handen en knieën naar het grote zolderraam.
In het bos naast het clubhuis is niets te zien.
Toch twijfelt ze.

Niets

Waar is Binky?

Liza ziet hem nergens. Ze loopt naar de achterkant van de grote zolderruimte en hurkt daar bij het raam.

Ah, daar is hij! Aan de achterkant van het clubhuis. Met gespitste oren kijkt hij naar het bos, waar het geluid vandaan kwam.

Binky vertrouwt het niet. Anders liep hij het weiland wel in. Liza zou poolshoogte moeten nemen. Maar niet in haar eentje! Misschien is het beter om Stuivenvolt een seintje geven. Van Sonja moet hij een mobiele telefoon bij zich hebben. Meestal hoort hij de telefoon niet overgaan. De tractor en de melkmachine maken altijd lawaai.

Liza blikt op haar horloge. Het duurt minstens een half uur voordat Femke er is.

Het is beter om op haar te wachten.

Vanaf deze plek kan ze de omgeving goed in de gaten houden.

Minuten gaan voorbij.

Liza staat op. Ze veegt stof van haar broek en besluit naar beneden te gaan.

Binky staat nog steeds op dezelfde plek.

Liza draait de sleutel om en gaat naar buiten.

‘Binky! Oops..’

Hij staat al voor haar neus.

‘Wat doen we?’ vraagt ze. ‘Zal ik je borstelen? Als Femke er is, kunnen we je opzadelen en een ritje maken.’

Op Binky’s rug voelt Liza zich veilig.

Vanaf het moment dat ze van Stuivenvolt toestemming kregen om voor de IJslander te zorgen, moesten ze beloven nooit alleen op de pony te rijden.

Een pony kun je vertrouwen, maar het is en blijft een vluchtdier. Wanneer Binky ergens van schrikt, kan hij maar één ding doen: vluchten! Je zult er altijd rekening mee moeten houden, dat zoiets kan gebeuren. Wanneer je alleen bent en

Binky slaat op hol, kan niemand voor jou alarm slaan. Ben je met zijn tweeën dan is er altijd iemand die een oogje in het zeil houdt.

Liza en Femke houden zich zoveel mogelijk aan de afspraak. De laatste tijd hebben ze regelmatig geoefend om Binky aan allerlei situaties te laten wennen. Dat was nodig omdat hij mee mocht doen met de intocht van Sinterklaas in Burchtwaarde. Maar ook omdat hij een belangrijke rol kreeg tijdens het huwelijk van Sonja en Reitze Stuivenvolt.

Liza legt haar hoofd tegen zijn hals. De geur en warmte van zijn vacht voelt vertrouwd.

Binky vindt het heerlijk om aangehaald te worden.

Niet altijd, natuurlijk...

‘Ik ga je straks borstelen,’ fluistert ze bij zijn oor. ‘Als Femke er is, gaan we naar het bos.’

Liza wrijft haar handen warm.

Het is maar een paar graden boven nul. De oostenwind is guur.

Over een paar weken begint de lente! Dan kunnen ze weer genieten van lammetjes en veulens in de wei.

Liza pakt het longeertouw en bevestigt dat aan het tussenstuk onder zijn halster. ‘We beginnen met een warming-up,’ glimlacht ze. ‘Anders word je een lui varken.’

Ze loopt naar het midden van het weiland.

Binky sjokt achter haar aan. Hij heeft zo te zien geen zin in rondjes lopen.

‘Niet mopperen! Het is belangrijk. Je hebt deze winter vaak op stal gestaan. Als je te weinig beweegt, worden je spieren stijver. Straks, in de lente, gaan we elke dag met je rijden. Dus even de kiezen op elkaar en een flinke jongen zijn.’

Wanneer ze niet met Binky rijden, pakken ze meestal het longeertouw. Zo krijgt Binky aandacht en beweging. Dat is belangrijk. Nou ja, dat vinden zij. Ze moeten nog veel leren, maar het állerbelangrijkste is dat ze plezier met elkaar hebben!